

III награда - ПРОЗА, I - IV разреда

Ala je lep ovaj svet?

Ljudi često teže ka sreći slijepi, i ne vide da su stigli to sreće. Pitate se kako to znam? Pa, moglo bi se reći, iz prve ruke.

Školska godina je bila pri kraju, pa sam se trudila da naučim što je bolje moguće, jer mi je cilj da prođem sa što boljim prosjekom. Učila sam stalno i mnogo se trudila ne bi li postigla neku... valjda neki uspjeh. Ali sada vidim da sam zapravo samo tražila sreću za sebe i ljude oko sebe. Legla sam na krevet i ponavljala u sebi... Oči su mi se sklapale, a kapci mi postali teži. Odlučila sam da malo predahnem. Brzo sam utonula u san. Probudila sam se, u drugom krevetu, u drugoj kući, u drugoj zemlji i... u drugom tijelu. Pretpostavila sam da sanjam, ali nisam mogla da se trgnem iz sna. Malo sam bolje pogledala u svoje novo tijelo. Bila sam mnogo starija, oko trideset godina. Imala sam bore na licu i kosu koja je počinjala da sijedi. Okrenula sam se oko sebe: soba mi je bila ogromna, prostrana i luksuzna. Obukla sam odjeću koja mi je, valjda, biti za posao. Baš sam razmišljala čime se zapravo bavim. Kad je ušao jedan čovjek, rekao je moje ime, moje pravo ime! To samo može da znači da sam to ja, u budućnosti! Bila sam zbunjena, ali sam ipak pošla za njim. Poveo me je u kancelariju, gdje je bilo mnogo papira. Rekao je da za danas treba da završim ovu papirologiju. To je zaista bilo previše papira. Sjela sam i počela da ih gledam. Samo sam ih potpisivala i nisam ih gledala jer ih nisam uopšte razumjela. Ubrzo je ušla jedna žena i uzela gomilu potpisanih papira. Poslije par minuta je jedan čovjek ljutito ušao u kancelariju. Počeo je da viče na mene, da više ne može da trpi moj nemar, i da mi daje otkaz. Sa stola mi je uzeo ključ od stana i nadodao da će i to da preuzme. Rekao je da napustim zgradu u roku od pola sata, okrenuo se na petama i izašao. Otišla sam zatečena. Nema šanse da ovako provedem svoj život!

Probudila sam se, oblivena znojem. Zaključila sam da, moj san je zapravo rezultat mog stalnog učenja. To nisam mogla sebi dozvoliti. Prosjek ili neki drugi uspjeh, novac i luksuz nisu definicija sreće. Sreća je kada volimo sebe i ljude oko sebe i da živimo najbolje što možemo ova naša dva života. Pitate se kako dva? Odgovor je prost: drugi život nam počinje onda kad shvatimo da imamo samo jedan, kada shvatimo koliko je lijep ovaj svijet.

ŠIFRA: Njata

Tatjana Vuković VII-1

OŠ „Ilija Kišić“, Zelenika

Mentor: Tamara Komar